

השבת

של רבי נחמן מברסלב

זצ"ל אמר לו זאת נתעורר ונתחדש מאד מזה, כי הזכיר את עצמו, הלא גם אליהו היה בן אדם בזה העולם והיה לו התבודדות ועל ידי זה זכה למדרגה כזו שלא טעם טעם מיתה וכו', כי הבין מדבריו הקדושים שגם אליהו לא זכה למדרגתו כי אם על ידי זה, כי כל הצדיקים הגדולים לא באו למדרגתם כי אם על ידי זה (וכמובא בדבריו הקדושים במקום אחר - בלקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ק).

עצות ותפילות

(ל"ג בעומר)

(מתוך הקדמת הספר קיצור לקוטי מוהר"ן)

רבי שמעון בן יוחאי. הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קלח):

כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו:

עתידיה תורה שתשתכח מישראל.

ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח.

שנאמר: **כי לא תשכח מפי זרעו.**

וכמבואר בזה (נשא קכד):

בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא (על ידי החיבור הזה, שהוא הספר הזהר, יצאו מן הגלות).

ועתה בוא וראה והבן, נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק **כי לא תשכח מפי זרעו**. כי באמת בזה הפסוק בעצמו, מרומז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל.

כי סופי תבות של זה הפסוק: **כי לא תשכח**

מפי זרעו, הם אותיות **יוחאי**. וזה שמרומז ומגולה הפסוק: **כי לא תשכח מפי זרעו** - מפי זרעו דייקא; היינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרומז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי.

כי על ידי זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה.

כי בזה דא יפקון מן גלותא כנ"ל.

ודע שסוד רבי שמעון בעצמו, הוא מרומז בפסוק אחר. כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד'): **עיר וקדיש מן שמיא נחית - ראשי תבות שמעון וכו'**

(לקוטי תפילות א', מ"ז)

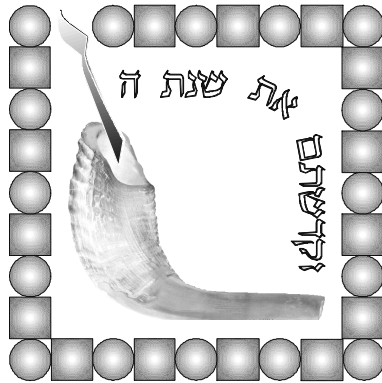
רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקרא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה מישראל על ידכם, כי בזה דא יפקון מן גלותא.

ואפילו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב: **ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפנינו לעד כי לא תשכח מפי זרעו.**

והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארץ עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד **כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב.**

כי נשארנו כיתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו והנה בתוקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלקי האר"י זצ"ל, ועמך בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא הייתה כזאת מימי קדם **הקיצותי ועודי עמך**, באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך עדיין אנו אחוזים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש.

זה שעוזר לו ומלווה לו ומרחיב דעתו, על ידי זה נכנע הכבד וכל מה שנכנע הכבד יותר נתגדל המח יותר. וכל מה שנתגדל המח יותר נכנע הכבד יותר עד שיכול לבטל העניות לגמרי וכנ"ל. ועל כן הזהירה התורה על המלווה לבל יהיה לו כנושה, כדי להצילו מעבדות מבחינת עבד לזה וכו', כדי להצילו מבחינת התגברות הכבד, שהוא בחינת תכבד העבודה, בחינת עבדות כנ"ל שמשם עיקר העניות וההלוואות חס ושלוש, רק להתנהג עם הלווה כאלו לא לזה ממנו כלל ולא יהיה לו כנושה, כדי להצילו מבחינת עבדות, כדי להכניע בחינת תכבד העבודה, בחינת כבד מלא דם כדי לבטל העניות מישראל, כי על ידי זה שאינו כנושה להלווה, על ידי זה מכניע בחינת תכבד, בחינת עבדות כנ"ל. ועל ידי זה יוכל הלווה לזכות להרחיב ידו ולפרע להמלווה ולהנצל מן העניות לגמרי. (לקוטי הלכות - הלכות פסח ו' - אות י"ב)

את כספך לא תתן לו בנשך.. (ויקרא כה, לו) השפע של ממון בא להאדם מבחינת הנפש שלו. וכשאדם לוח ממון מאחרים, ואזי משעבד אליו שעבוד גופו וכל נכסיו, בבחינת "עבד לזה לאיש מלוה", ואזי נכלל נפש הלווה בנפש המלווה, ואזי מקבץ המלווה על ידי זה שפע של ממון הבא גם מצד נפש הלווה, כי כל נפש יש לה איהו שפע של ממון. וזה ענין אסור רבית (לקוטי הלכות - הלכות רבית א' לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה, מ"ג)

סיפור

(כוכבי אור - להודיע, כא-כג) אמר: ... שכמה גדולים שגו בזה שנטו לדרכי החקירה, ואמר שעל זה נאמר (ישעיה ג'): **"ה' במשפט יבוא עם זקני עמו ושריו"**. אמר: מה שהשם יתברך עזר לו כל כך לעת זקנתו הוא מחמת שלקח עצמו להתבודדות ולפרש שיחתו בינו לבין קונו. ואמר שאינו יכול לעשות שום דבר, בלתי שיפרש מקודם שיחתו לפני השם יתברך. ... וספר, שפעם אחת בליל מוצאי שבת קדש דבר עמו אדמו"ר זצ"ל ממערת אליהו שהיה שם בעת היותו בארץ ישראל, ואמר לו רבנו ז"ל אז בתוך דבריו הקדושים: **"ציירתי לעצמי, הנה פה עמד אליהו והייתה לו התבודדות"**, וכשאדמו"ר

וכי תמכרו ממכר לעמיתך.. (ויקרא כה, יד) כל העסקים והמלאכות והמשא ומתן שכולים בלי"ט מלאכות כולם בשביל לברר ניצוצות הקדושים כידוע, ועיקר הברור על ידי שזוכר את ה' יתברך בשעת המשא ומתן, כמו שכתוב (דברים ח'): **"וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך כוח לעשות חיל"**. ועל כן צריכין לעסק במשא ומתן עם ישראל דייקא, כמו שכתוב (ויקרא כה): **כי תמכרו ממכר לעמיתך - מכר, או קנה מיד עמיתך - תקנה**, כמו שדרשו רבותינו ז"ל ומובא בפרוש רש"י. ועל כן ראוי להשתדל בכל מה דאפשר כשהולך בדרך או עוסק במשא ומתן בביתו, שיתחבר עם כשרים והגונים ויהיה רגיל בכל פעם לדבר עמהם בדברי תורה ויראת שמים באפן שיוכיר את חברו או חברו יזכיר אותו בכל יום מהתכלית האחרון, וכמו שכתוב בזהר הקדוש שאסור לילך בדרך כי אם כשיש עמו אחד שיעסק עמו בדברי תורה. ואפילו אם אינו מוצא חברים כאלו בשעת המשא ומתן, על כל פנים צריך הוא לזוהר במחשבתו שלא ישכח בה' יתברך בשעת המשא ומתן, ויהיה משתוקק תמיד ברצון חזק להמשיך את עצמו ואת חבריו העוסקים עמו לה' יתברך ותורתו, כי זה כל כוונת ה' יתברך שמסבב עסקי המשא ומתן והמלאכות בעולם שהכל בשביל ברורים כנ"ל. והעיקר שעל ידי המשא ומתן ועסקים מתחברים בני אדם זה עם זה עד שסוף כל סוף יתגבר האמת שבלב כל אחד מישראל וימשיך אחד את חברו עד שישונו כולם לה' יתברך ותורתו. (לקוטי הלכות - הלכות בית הכנסת ו' - אות כ"ד)

וכי ימוך אחיך..

(ויקרא כה, לה) עיקר ההלוואה הוא בשביל להחזיק ביד הלווה אולי יוכל להרחיב ידו על ידי זה שיוכה לפרנסה על ידי זה, כמו שכתוב (ויקרא כה, לה): **"וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו וכו'"**. וכמו שפרש רש"י שם: אל תניחנו לפול אלא תחזיק בו עד שלא יפול וכו'. כי העניות חס ושלוש הוא מהתגברות הכבד על המח חס ושלוש, ועל כן זה שבא לידי עניות, שהוא התגברות הכבד חס ושלוש על המח, ומחמת זה, העניות מעביר על דעת קונו, כי דעתו מתבלבל מחמת שהתגבר חס ושלוש אחיות הכבד. וכל מה שמתגבר יותר העניות, נחלש הדעת בכל פעם יותר, וכמוכן מתגבר חס ושלוש הכבד יותר. ומחמת זה העני הוא בכעס תמיד, כי הכעס הוא בחינת כבד כועס (וענין לקוטי מוהר"ן א' - סימן נ"ז), שהוא בחינת עניות, ומחמת זה יתברר עניא עניותא אזיל (בבא קמא צב). ועל כן זה שמרחם על העני ומשפיע לו פרנסה הוא מחיה נפשו ממש ויכול להציל את העני מן העניות לגמרי, כי על ידי זה שנותן לו ומחיה נפשו ומרחיב דעתו, על ידי זה מתגבר הדעת על הכבד וכל מה שמתגבר הדעת נכנע הכבד, שעל ידי זה מתבטל העניות.

וזהו בחינת מצות גמילות חסדים שגדולה מן הצדקה (ירושלמי פאה פ"א הל"א), כי על ידי הגמילות חסדים שמלווה לו ומרחיב לו לפי שעה, על ידי זה יכול להצילו מן העניות לעולם, כי על ידי

אבל אף על פי כן, גם גודל רחוקנו ממוך בעתים הללו הוא גם כן בלי שיעור, כי **טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו** וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גודל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד.

והנה אנכי בעיני מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה.

אך, באתי לספר ולצעוק עלי ועל נפשי, על עוצם רחוקי מהשם יתברך, ועוצם פגמי ועוונותי הרבים ופשעי העצומים, ועל אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים, כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי הכח דקדושה, ואיך לזכות לתשובה שלימה, ובאיה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אזכה לתקן קלקולים ופגמים כאלה לא ידעתי נפשי, אנה אני בא, אנה אולך את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אטמן מפני בשתי וכלמתי.

ואמר להרים כסוני ולגבעות נפלו עלי, אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, על כן אמרתי שעו מני אמרר בבכי, אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור להי' להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלה לפניו, כמו שכתוב: **הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ומי יאמר לך מה תעשה.**

על כן באתי כעני בפתח, רש דל ואביון, נוע ומעונה, מבולבל ומטורף עני וכואב, לצעוק ולזעוק לפני הדרת קדשתכם.

... רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמוע נפלאות נוראות גדולתכם איך מרומז בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראה ממנו, שהוא כי לא תשכח מפי זרעו הוא סופי תבות יוחאי, ושמכם הקדוש בעצמו מרומז בפסוק עיר וקדיש מין ש'מיא נ'חית אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדולת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על ידכם, ואיך משה רבינו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקודם.

על כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורבבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם יתברך, ואני בעוצם קשיות עורפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטייתי אוזני ולבי לכל זה, חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה.

כי עדיין אין מעצור לה' להושיע גם בעת הזאת כי אין לי שום כח עתה אלא בפי לבד, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן כח ליעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך (ולבא לארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש).

והי' הטוב ברחמי ישמע תפלתכם ויעזור ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלימה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יטשני בשום אופן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען

לסדר דברי אלה לפניכם ולפני השם יתברך, בעל הרחמים יודע תעלומות.

ה' יגמור בעדי, ה' חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף, הציאה ממשגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי.

שיחות

(מרי ישראל אודסר, ז"ל - המשך)
רבי ישראל משורר בשמחה שיר אותו נהגו לשורר אנשי שלומנו: "העולם הזה לא כלום, העולם הזה לא כלום.."

... עכשיו זמן הגאולה, רבנו הקדוש בא לעולם וגלה לנו שאנחנו רחוקים מהשם יתברך ואנחנו צריכים לחפש דרכים לעבד את השם. רבנו הקדוש מלמד אותנו ומזכיר לנו שהעולם הזה לא כלום, העיקר העולם הבא, העיקר הוא לעבד השם, ואם לא - אז ישנים. לא צריכים לישן הרבה ולא צריכים לאכל הרבה, רק בשכל, בחכמה, רק לדבר מה שיש לנו במזמן. צריכים להזכיר עצמו שהעולם הזה לא כלום ולזכר שהעיקר הוא לעבד השם, ללמד תורה ולקיים, זהו! עכשיו יש כבר רבנו הקדוש בעולם שהוא בא לקרב אותנו לעבודת השם יתברך, לא לכסף ולא לכבוד ולא לפרסום. לא להיות למדן ולחפש כסף וכבוד, לא. זה טעות! עד עכשיו לא ידעו, עד עכשיו היו רק רבנים גדולים, גאוה, זה כלום. כל זמן

שרבנו הקדוש לא היה בעולם לא ידעו מזה, עכשיו כשיש כבר ה'לקוטי מנהרמגן' ו'לקוטי תפלות' ועוד ועוד, אז אנחנו צריכים לא לישן ולחפש דרכים איך לעבד השם. כי בלא עבודת השם, בלא תפלה, בלא אמונה, זה לא בני-אדם.

כל זה לא כלום, כי הכסף לא כלום, האכילה לא כלום, השנה לא כלום והתאוות לא כלום והכל לא כלום, רק העיקר לעבד השם. לעסק בתורה ובתפלה, זה נקרא חיים. אבל בלא זה האדם, העולם, אין לו כלום, אין לו חיים, יש אנשים אבל אין להם חיים, אין להם חיות מהתורה, עיקר החיים היא התורה 'כי היא חייך וארך ימך'. בלי התורה אין ימים, אין חיים, אין כלום. ישנים כל השנים והימים, ישנים. הוא ישן עוד לילה ועוד יום ועוד לילה ולא יודע ושוכח כל מהעיקר, לעבד השם והעולם הבא. בשביל מה החיים, בשביל מה השנה, בשביל מה האכילה? בשביל האמונה, בשביל שיהיה לנו חיות, לזכר שיש עולם הבא, העולם הזה לא כלום! הנה הוא עכשיו פה, אחר-כך הוא שמה... (ההמשך יבוא)

מכתב

(ספר אבי הנחל - חלק ב - מכתב מה) ... לכבוד ידידי שמחת לבי מחמד עיני השוכן בלבי תמיד, שהתחזק לקבל חכמה ואזר אזור מותני לחגור עצמו ביים החכמה באמונה ברורה, וחפץ לדרך בנתיבי החכמה של הנחל נובע אב לכל החכמים (וכרת עמו ברית בל ינתק לעולם)

שיכול לירד לעמק הנפילה והירידה של כל אחד ואחד, ומאיר עיני ישראל איך לצאת משטף מימי המבול של כפירות ואמונות של שטות והבל ושוא ושקר, בעבור זה חפץ בו ה' וסבב סבות נפלאות עד שנתבסס ונתבסס החבור והיחוד שלנו אשר מזה נולד הספר 'אבי הנחל'. ה' ירפאהו בשלמות וישמרהו מכל רע ומכל מחלה וכאב, אמן ואמן. חמדת לבבי, איככה תתאפק, עורה אהבתך הישנה אשר אהבתני בכל חבה ואחוה. מן המצר ומעמקי עמקים רוחי ונפשי שופכים מים. הרימותי קולי ואקרא אליך בקול מר, אהה אהה! לבי נמס ושבור בקרבי וכל עצמותי צועקים ורועשים בקרבי, אהה אהה! בלב מר ונמס ונשבר אבכה ואאנין על גדל הצרה והשבר והחרבן הקשה כחרבן בית המקדש, כי בעוונותי הרבים והעצומים הצליח מעשה שטן לשבר ולקלקל ולהחריב חס ושלום את ההיכל הקדש שנבנה על-ידי הקשר האמת אשר עשה ה' בינינו בנפלאותיו הנוראות, שעל-ידו נתגדל ונתקדש ונתעלה בכל העולמות כבוד ה' וכבוד עבדו הנאמן הנורא מאד, מלך ישראל לדורות עולם, גואלם ומושיעם לדורי דורות לנצח, הנחל נובע, שעיקר הגאולה האחרונה של עכשיו תלוי בו, שיתגלה חכמתו בעולם, לדעת כי ה' הוא האלקים. קליפת עמלק הוא השונא הגדול שאינו חפץ בשלום, והוא אורב תמיד לקלקל השלום ולעורר מחלוקת בפרט על הצדיק האמת ואנשי הכשרים שעל-ידו היו יכולים כל העולם להתקן ולשוב לה' יתברך בשלמות, אך מחמת המחלוקת אינם שומעים דבריו כלל, ואפילו כששומעים דבריו אינם נכנסים בלבם כראוי, רק אדרבא חותרים לסותרם ולדחותם מלבם.

השקר אינו ממידת ישראל כלל אלא ממידת עשו, כמו שכתוב "וישטם עשו את יעקב", וכשם שמדת השקר מרעה מאד כי הוא גורם צרות רבות ורעות וכפירות ואפיקורסות, כן מדת האמת משבחת מאד. עיקר הגלות הוא שקר ומחלוקת, ועיקר הגאולה תלוי באמת ושלום.

עיקר השלום האמתי שהוא רפואת הגוף ורפואת הנפש לנצח הוא כשאיין חולקים על נקדת האמת, אור הצדיק האמת שאנו חוסים בו לנצח, כי חוץ מזה אין שום שלום בעולם. וכן גלה לנו רבנו שההכרח לסבל מרירות בשביל השלום האמתי, ואם המרירות נוגע עד הנפש וכו', אבל שלום ורפואה וישועות נפלאות וכל הברכות וכו' הנמשכין על-ידי איש שלם כזה - ממתיק ומתקן הכל ובכל העולמות.

עיקר האמונה תלויה בשלום. כשיש אמת יש שלום. מוטב לקרב את עצמו לצדיק שהוא רחמן. טוב לבלות זמן רב בשביל שעה אחת שיתקרב לצדיק. יש נאה דורש ואף-על-פי כן אינו מכון אל האמת.

על-ידי מחלוקת על הצדיק שוכחין את התורה. התקשרות לצדיק הוא רפואה גדולה. עזו נוראות נפלאות גדלות כוח הצדיק - זהו עיקר מהדרשים הנ"ל. המתפלל עליו תמיד בכל לב ודורש שלום והצלחתו בזה ובבא.

ישראל דב אודסר

מערכת:

050-6754970 / 02-5829086 / 054-8484486
ת.ד. 27100 ירושלים 91270

שידוכי מצוה: 02-5824048 (רק 16:00-13)

תרומות: בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 7-2255-89

אחים יקרים, בקשו נא את העלוון שלכם בכתיבת:

SHABAT.BRESLEV@gmail.com